

Pestszentimrei **Öröm** **Hír** **Levél**

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
XIII. évfolyam 2. szám (107.) - 2016. február

Jöjjetek hozzám mindnyájan

Új kezdeményezésről szeretnék beszámolni Nektek.

Megragadott és elgondolkodtatott az idei első egyházmegyei szentségimádási napunk (február 2.) visszhangja: "olyan jó volt napközben csak úgy betérni a templomba." A hála a szentségimádási napért cselekvésre indított, ezért templomórság szervezésébe fogtam.

Jézus bátorít minket: *"Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok és meg vagytok terhelve: én felüdítlek titeket."* (Mt 11, 28)

Célunk az egész napos nyitva tartás, hogy napközben is lehetőségetek

legyen a templomban imádkozni és megpihenni az Úrnál.

Jelenleg 17 órával több ideig tartjuk nyitva a templomot, mint a miserend miatti természetes nyitvatartási idő, főként kedd, szerda és csütörtök délelőtt.

Arra hívlak benneket, hogy akár családonként heti egy órát

vállalva (egyik héten apa, másik héten anya, néha középiskolás-egyetemista gyermekük) szolgáljátok a templomba betérőket és találkozzatok magatok is az Oltáriszentségben jelenlévő Úrral.

Gábor atya

Farsang a retró jegyében

Idén is megrendeztük a felnőtt farsangot, a téma ezúttal a retró volt. A szervezés oroszlánrészét Csáky Móni, Boda Gabi, Linkáné Ács Melinda, Linka Gábor és Brozsek Gyuri vállalták, de rajtuk kívül még sokan szorgoskodtak azon, hogy fergeteges legyen az este. Köszönet illeti a Néri Szent Fülöp együttes tagjait a magas színvonalú előadásukért, a Tombao Akusztik Bandet az igényes profi koncertért, Mercz Józsit és Pétert a már kihagyhatatlan híradóért, Csete Miklóst és Annát a konferanszié szerepéért, Simó Julit, Lacit és Mandák Enikót, hogy erősítették a táncosok tábort, Boda Évikét, Istvánt és Linka Melindát a finom vacsoráért,

Kovács Istvánt, Mariannt, Fehér Évát és Gömbaszögi Ildikót a büfé lebonyolításáért, Attilát és Lizát a talpalávalóért, Gáspár Hubát a jegyek

nyomtatásáért, Seres Zsigát és Piroskát a dekorációért, Bornemissza Timit a fényképekért, a konyhán szorgoskodó kezeket a sok segítségért, és mindenkit, aki ötleteivel, segítségével, jelenlétével színesítette a programot.

Az ideji felnőtt farsang témája szerintem mindannyiunkban nagyon szép emlékeket élesztett fel. A várakozásoknak megfelelően a hangulat nagyon jó volt, számos emlékezetes pillanat maradt meg bennem. Például a kórusunk, akik Hungária együttesnek öltöztek be. Fergeteges volt azokat az apukákat – akiket inkább más oldalukról ismertünk eddig – önfelelt rock'n roll énekesként hallani. A szervezők tánca, a Pestimrei Híradó, a meghívott gitáros művészek koncertje, a bőséges és finom vacsora, mind-mind szép emlék.

Nagyon köszönjük a szervezőknek, segítőknek! (Katona Erzsébet)

Környezettudatos nagyböjt

A nagyböjt kezdete óta a teremtésvédelmi munkacsoport tagjai hétről hétre felhívják a figyelmünket a teremtett világ védelmére, és ajánlanak is egy-egy apró lemondást, önmegtartóztatást, amivel óvhatjuk Földünket. Gáspár Hubát kérdeztük erről a „zöld” böjtről.

Gáspár Huba: Munkacsoportunk évről-évre szokott nagyböjti elmélkedéseket közzé tenni, idén azonban Ferenc pápa Laudato si' (Áldott légy) kezdetű enciklikájának szellemében ajánlásokat fogalmaztunk meg a teremtés védelmének érdekében. Ferenc pápa ökológiai megtérésre hív, a teremtett világ érdekében környezet-tudatosabb életformára kell törekednünk.

Fogyasztás helyett áldozatvállalásra van szükség.

ÖHL: Olyan kevésnek tűnik az, amit egy-egy ember tehet!

GH: A legfontosabb a gondolkodás megváltoztatása. Ne higgyük azt, hogy a kormányok, államfők tesznek valamit, hanem bízunk abban, hogy mi magunk vagyunk azok, akik – apró lépésekkel – segíthetünk. Ezek a kis lépések tudatosítják bennünk azt, hogy tennünk kell valamit. És persze minden zacskó számít, ha egymillió ember nem kér műanyag csomagolást, az már hatalmas tehertől szabadítja meg környezetünket. A legtöbb ember azért sem foglalkozik ezzel, mert meg van arról győződve, hogy egyedül úgysem tehet semmit. Ez egyszerűen nem igaz.

ÖHL: Mennyire fogadják el ezt a gyerekek?

GH: Nagyon sokszor kell nekik ezt elmagyarázni, mert óriási a fogyasztásra való csábítás. De ha kitartóak vagyunk, előbb-utóbb ők maguk is észreveszik, hogy mit lehet tenni, hogyan lehet csökkenteni a környezetszennyezést.

ÖHL: Milyen önmegtartóztatásokat javasolt a teremtésvédelmi munkacsoport az idej nagybőjtjére?

GH: Az első héten azt ajánlottuk, hogy ha lehet, ne ülünk autóba, vagy ha mégis így kell közlekednünk, akkor igyekezzünk másokkal összefogva csökkenteni az autózást. Utána következett egy-egy húsmentes nap beiktatása a péntek mellett, a hústermelés ugyanis nagyon terheli a környezetet. A harmadik héten azt kértük, hogy az üzletekben ne kérjünk műanyag zacskókat, illetve használjuk a szelektív szemeteseket. Most következik

a vegyszerek túlzott használatáról való lemondás. Bízatom mindenkit, hogy tegye meg ezeket a kis lépéseket.

Nagybőjti gondolatok

Béri Renátó OCD atya nem ismeretlen számunkra, hiszen lelki napot tartott tavaly a családos táborban. Érdeemes meghallgatni az egyik nagybőjti prédikációját is, mert elgondolkodtató dolgokat mond Jézus szenvedéséről:

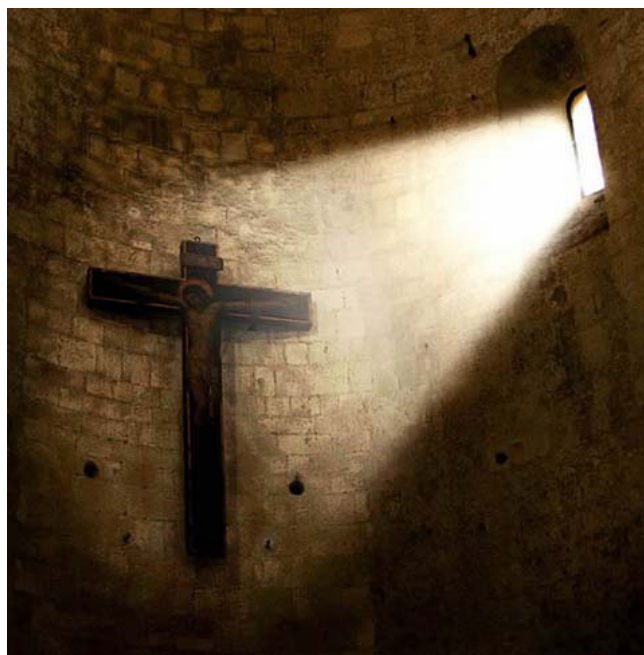
Ki kell javítanunk magunkban istenképünket, mert hibás. A keresztutat járva siratjuk Jézust, hogy mennyit szenvedett, és magunkat okoljuk, hogy a bűneink tették ezt vele. Pedig az önelítélés legfeljebb depresszióhoz vezet, nem megtéréshez.

Az Atya nem azért küldte el egyszülött Fiát, hogy a bűn által elrontott emberiséget kijavítsa. Isten már a teremtés előtt elhatározta, hogy elküldi nekünk Jézust, hogy az egyszülött Fiú megtestesülése által megértse az ember, hogy Isten nem alá-fölrendeltségi viszonyra hívja, hanem egyenrangú, kölcsönös szeretet-kapcsolatra vágyik velünk. Istent bár Úrnak is hívjuk, de ő nem az a feudális földesúr, aki

megsértődik, ha nem kapja meg a neki kijáró tiszteletet. Ha a bűneinkkel magunknak ártunk, ő nem fog ezen megsértődni.

Jézus azért jött el hozzánk, hogy megmutassa, mennyire szeret minket az Isten, de érthetetlennek tűnik, miért éppen a szenvedésén keresztül mondta ezt el nekünk. Gondoljuk csak át, Jézus nehéz helyzetbe került, amikor az emberek eldöntötték, hogy meg fogják ölni. Három lehetőség közül választhatott:

1. Elmenekülhetett volna a kínhalál elől, de akkor a tanítványok azt mondták volna, ez a gyáva Mester itt hagyott minket. Nem értették volna meg belőle, mennyire szereti őket Isten.
2. „Bekapcsolhatta” volna isteni erejét, mondja is Jézus: „Vagy azt hiszed, nem kérhetném Atyámat, hogy azonnal küldjön nekem több, mint tíz légió angyalt? (Mt 26,53). Isteni hatalmának fitogtatásával mindenkit lába alá vethetett volna, ez Jézus legnagyobb kísértése a kereszten is, ahol így gyalázták: „Ha ő Izrael királya, szálljon le a keresztről, és hiszünk neki.” (Mt 27,42) Amennyiben Jézus magát meggyógyította volna, az emberek le lettek volna taglózva, hogy ő az erősebb, lám mekkora hatalma van, de a félelem és a meghunyászkodás nem megtérés. Így sem alakult volna ki szeretetkapcsolat Isten és ember között.
3. Jézus előtt nem maradt más választás, mint hogy vállalja a kereszthalált. A kezükre adta magát, mert ha nincs más mód, akkor így mondja el, mennyire szeret minket. Jézus azt gondolhatta: „Ha megkínoztok, ha

megöltök is, én akkor is szeretlek Titeket.” És nem azt, hogy: „Szégyelld magad te bűnös, aki ezt tetted velem!”

Jézus nem azért halt meg a kereszten, hogy elégtételt adjon az Atyának. Ez olyan lenne, mintha az Atya azt mondaná: „Addig nem nyugszom meg, amíg a Fiamat nem látom szenvedni. Na jó, most már jól kiszenedett, megbocsátok”. Szörnyű dolog ezt gondolni mennyei Atyánkról, holott az Atya a Fiúval szenvedett végig mindent, mert ők egyek. Az Atya egy pillanatra sem hagyta el Jézust, bár Jézus felkiáltott „Én Istenem, miért hagytál el engem?” (Mk 15,34), de Jézus csak emberségének abban a sötétségében érezte úgy, mintha elhagyta volna az Atya. Nem a kifolyt vér literszáma vagy Jézus szenvedésének nagysága váltott meg minket.

Jézus azzal a szeretettel váltott meg minket, amivel a szenvedést értünk elviselte. A kereszttel azt üzeni nekünk, hogy értékes az életünk, van értelme az életünknek, mert Jézus életét adta

cserébe a mi (örök) életünkért. És ha ezt az üzenetet megértjük, akkor elkezdünk kijönni a bűneinkből, hiszen Jézus elveszi a bűneink okát, azt a szorongást, hogy azt hiszem, nincs olyan szeretet, amire a szívem legmélyén vágyom, mert ez az a szorongás, ami miatt a helytelen döntéseim és a helytelen hozzáállásaim kialakulnak. Így veszi el Isten Báránya a világ bűneit. Amikor a szenvedő Krisztusra nézünk, lássuk és értsük meg azt a végtelen szeretetet, amivel az Isten szeret minket! (Major Kata)

Házszentelés

Egy tapasztalatomat szeretném megosztani, ami a házszentelés jelentőségéről, hatásáról, erejéről tesz tanúságot.

A házat, amelyben élek, még soha nem szenteltettem meg, hiába a minden év eleji papi felhívás, hogy kérhető. Pár éve, amikor az atya hirdette, hogy kérjük és jön, elgondolkodtam rajta, de a gondolatot tett nem követte. Aztán telt múlt az idő, teltek az évek. Gyermekeim növekedett, elérkezett a kamaszkorba. Egyre nehezebb lett vele. Bezárkózott, nem beszélt már mint régen, egyre több vitánk volt, meg nem értés kezdett uralkodni családjunkban, elkezdődött az örökös harc közöttünk. Valahogy többször volt olyan érzésem, hogy nem annyian vagyunk a házban, mint

ahányan lennünk kellene. Furcsa érzésem időnként már éjszaka is megjelent, nem egyszer minden ok nélkül felriadtam, sőt a végén már félelmeim is voltak. Mikor ennek hangot adtam a közösségben, újra felmerült a kérdés, hogy mikor volt nálunk házszentelés. Kínos volt bevallanom, hogy mióta én itt lakom (lassan 20 éve), még soha. No, akkor itt az idő, hogy sürgősen hívjam meg az atyát egy szentelésre. Először visszakozni akartam, de az Atya kérdése – mikor hívsz már meg, hogy megszenteljem a házat? – hatott. Na, ha már egy pap is ezt mondja, cselekednem kell. Meghívtam. Ő pedig a legnagyobb szakadó esőben, gyalogosan – mivel az autója épp nem akart működni – meglátogatott minket. (Azért a gonosz dolgozott folyamatosan még aznap is, mert többször felmerült bennem, hogy szólok Gábor atyának, jöjjön majd akkor, mikor lesz autója, ne gyalogoljon miattunk a szakadó esőben, de végül nem szóltam.) Izgultam, mert nem tudtam, hogy mi történik ilyenkor, mit kell csinálni, de Gábor atya segítségével könnyedén átlendültünk a kezdeti nehézségeken. Meglepő volt, hogy kamasz gyermekem is – akit újabban véletlenül sem lehet rávenni, hogy elmenjen egy misére –, szó nélkül részt vett a házszentelésen, nem tiltakozott, nem húzta a száját, nem morgott, nem tett megjegyzést, sőt még beszélgetni is hajlandó volt utána Gábor atyával. Érdekes és megindító volt számomra, hogy papi ruhában van nálam egy atya, valahogy nyugalmat, melegséget éreztem a jelenlétével.

Megszentelte a házat, majd a garázst – ami nekem eszembe sem jutott volna –, sőt az ott álló autót is. Aztán elment... és

akkor kezdődött a csoda. Bementem a házba, és a házban nyugalom, béke uralkodott, mintha lelkileg kipucolta volna valaki. Leírhatatlan dolgot tapasztaltam meg, ez olyan, amire azt mondják, hogy át kell élni. Meglepő módon kamaszom nem ült azonnal vissza a telefonja társaságában a TV elé, hogy „virtuális családjával” élje az életét, hanem elkezdett beszélni és csak mondta és mondta és mondta. Először nem is tudtam hova tenni a dolgot, csak meglepődve hallgattam őt, mintha visszamentünk volna az időben vagy másfél évet. Majd jött az éjszaka, amikor úgyszintén nyugalom volt, már nem voltunk többen a házban, mint kellett volna. Majd másnap este újra csak beszélt és beszélt a gyermekem. Hihetetlen számomra, de a közel egy éve itthon jóformán szavakban beszélő és elég szűk szókincsre koncentrált gyermekem (jó, majd, mindjárt, kb. ezek a szavak tették ki a szókincsét), újra beszél és beszél és beszél, hosszú, összetett mondatokban, sőt, még imádságra is rá lehet venni. Boldog vagyok, hogy újra visszaköltözött kis házukba a béke, a szeretet, nincsenek örökös állóháborúk, és mindez már sokkal hamarabb megérkezhetett volna hozzánk, ha kinyitom az Úr előtt az ajtót, hogy belépjen hozzánk és elhozza a békét, a szeretetet, és elűzze a gonoszt, megálljt parancsoljon neki odakint, mert a mi házukban már nincs helye. Áldott legyen az Úr!

Remélem, hogy aki még gondolkodik rajta, hogy megkérje Gábor atyát egy házszentelésre, az eme kis tanúságtétel hatására mihamarabb megteszi, mert a házszentelés csodát tesz egy család életében, ez az én tapasztalatom. (Viki)

Betegek szentsége

Február 28-án a reggeli misében 17, zömében idősebb testvérünk vette fel a betegek szentségét. Az ünnepélyes szertartást egy felkészítő alkalom előzte meg, majd a keresztségi fogadalom megújítása után Gábor atya megáldotta az olajat, és kiszolgáltatta a szentséget a körben álló híveknek. Kettejükkel a mise után beszélgettünk.

ÖHL: A betegek szentségét régen csak haldoklóknak adták fel, ma már egészen másképp vélekedünk róla.

Gorjánácza Marika: Azoknak a betegeknek a szentsége, akik hosszú távon betegségekkel küzdenek.

Ombódi Klára: Egyáltalán nem vagyok beteg, de már évek óta részt veszek ilyen felkészítésen. Most lettem 68 éves, és ha nincs is semmilyen betegségem, bármikor érhet baleset. A kor önmagában még nem indok a szentség felvételére, de én autót vezetek, repülőre szállok, és hiába vagyok óvatos, ha mások nem azok, a tompuló reflexeimmel pedig nem biztos, hogy minden helyzetet ki tudok védeni. Készen akarok állni.

GM: Én már nem először veszem fel a szentséget, mert hosszantartó betegségem van és műtét előtt is állok. Úgy érzem, ennek is köszönhető, hogy

nem romlik az állapotom, és nem kell sürgősséggel elvégezni a műtétet.

OK: Ez a szentséget többször is fel lehet venni, de ez nem jelenti azt, hogy „lejár a szavatossága”. Most egy ujjongó érzés van bennem, úgy érzem, egy pajzsot kaptam, védelmet. Gábor atya azt mondta, hogy a szentségnek van gyógyító ereje is.

Szent Mihály imája

A képviselőtestület február 28-i ülésén elhatározta, hogy a szentmisek végén ezentúl elimádkozunk egy imát, amire az idősebbek Szent Mihály imádsága címmel emlékezhetnek. Az imát XIII. Leó pápa írta 1884-ben, és így hangzik:

Szent Mihály arkangyal, védelmezz minket a küzdelemben; a sátán gonosz kísértései ellen légy oltalmunk! Esedezve kérjük: „Parancsoljon neki az Isten!” Te pedig, mennyei seregek vezére, a sátánt és a többi gonosz szellemet, akik a lelkek vesztére körüljárnak a világban, Isten erejével taszítsd vissza a kárhozat helyére! Amen.

Az ima a 2. vatikáni zsinat liturgikus

reformjáig minden szentmise végén elhangzott, akkor – az összes nem liturgikus eredetű hozzáfűzött imával együtt – eltörölték. Azonban ez nem jelenti azt, hogy tilos volna mondani.

De mi ad neki aktualitást? Az, hogy manapság még a keresztények nagy része is úgy tekint a sátánra, mint valami középkori babonára, nem pedig úgy, mint egy létező, az életünket folyton-folyvást veszélyeztető ellenségre. A középkori ábrázolások szőrös-patás ördöge valóban nem sétál az utcán, de a sátán nem szűnt meg harcolni az emberi lelkekért.

Közbenjárás

Az Alpha-kurzus során került sor február 20-án a résztvevőkért való imára, ami egy egész napos program lezárása volt. Az a kis imacsoport, amelynek tagja vagyok, a kurzus ideje alatt háttér imaszolgálatot lát el, így egyértelmű volt, hogy a közbenjáró imában is részt veszünk.

A közbenjárás úgy történt (történik), hogy a közbenjárást kérő elmondta a közbenjáróinak, hogy miért is kéri az imát, majd két közbenjáró elkezdett érte imádkozni, miközben a háttérben mások is imádkoztak, dicsőítettek. Azt, hogy kiben mi játszódott le, nem tudni, hiszen ez mindenkinek magánügye, csak az Úrra és őrá tartozik, nem kell elmondania, csak ha szeretné másokkal megosztani élményeit, úgymond tanúságot tenni. Egy-egy visszajelzés elért hozzánk, hogy volt olyan közbenjárást kérő, akinek változást hozott az életében az ima, sokkal kiegyensúlyozottabbnak, boldogabbnak érzi magát azóta. Én például, ha közbenjárást kérek sokkal erősebben érzem az Úr jelenlétét, a Szentlélek áradását, és sokkal intenzívebben meg tudom élni az imáimat, az Úrral sokkal

közelebbi a kapcsolatom. Épp egy közbenjárást követő szentáldozásom során történt az, hogy az Úr az áldozást követően, amikor csak Ő és én léteztünk, magához ölelt, nyugtatott és valóban úgy éreztem, hogy élni kezd bennem, akkor az egész napomat átlengte Jézus jelenléte, folyamatosan éreztem, hogy velem van. De kértem már gyógyulásomért is közbenjárást, ami szintén meghallgatásra került, mert sokkal jobban éreztem magam a közbenjárást követően.

Ha valaki úgy érzi, hogy szüksége lenne közbenjárásra, jelezze valamilyen módon, hogy lenne ilyen igénye, hogy sor kerülhessen rá. (HV)

Gyümölcsöt hozni

Keményen, szinte fenyegetően szólt az evangélium nagybőjt 3. vasárnapján: jaj annak a fának, amely nem hoz termést (Lk 13,6-7). Jaj annak az embernek, aki nem termi meg a maga gyümölcsseit. A gyerekprédikációban a kopasz fát három almával ékesítettük, hiszen nagybőjtben az ima, a jócselekedet és az önmegtartóztatás az a három lehetőség, ami elvezet a húsvét misztériumához.

SZENTMISÉK RENDJE

Vasárnap: 8, 10 és 18 órakor.

Hétköznap:

Hétfő: 18 órakor

Kedd, Szerda, Szombat: 7 órakor

Péntek: 18 órakor

Csütörtök: Igeliturgia 7 órakor

Minden pénteken: 17 órakor imaóra és az esti mise után csendes szentségimádás 19 óráig.

Első csütörtökön: 17 órakor Jézus Szíve Család imaórája

Első vasárnapon: 17 órakor szentségimádás

Gyóntatás: A szentségimádások alatt. Vasárnap a szentmisék előtt. Plébánossal való egyeztetéssel egyéb időben is.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és szerda: de. 9-11 óra

Kedd és péntek: du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmeáldozási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

A hittanok helyszíne a Plébánia tanács- illetve emeleti terme.

A hittancsoportokhoz az év folyamán később is lehet csatlakozni.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17-19., 292-3113, pestszentimre.plebanaia@gmail.com). *Felelős kiadó:* Lak Gábor plébános, *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter; *Honlap:* www.pestszentimre.plebanaia.hu